

MARIUSZ FINKIELSZTEIN

NUDZIARZE I ZNUDZENI. RELACYJNA TEORIA NUDY

Nuda relatywnie rzadko w socjologii staje się tematem poważnej refleksji i badań. Częściej jest traktowana jako coś niepoważnego, mało istotnego, zdecydowanie niewartego badania w obliczu poważnych społecznych problemów. Jednakże wielu naukowców z różnych dziedzin stwierdza na podstawie swoich badań, że nuda jest szeroko rozpowszechniona we współczesnych zachodnim społeczeństwie i że nasza postmodernistyczna kultura jest nią przesiąknięta.

Skoro jednak nuda w socjologii bardzo często pozostaje na poziomie anegdoty - masowo powtarza się utarte slogany, iż nuda jest winą studentów, winą wykładowców, winą polityków itp. - nie zauważa się, że nuda nie jest immanentną cechą ani podmiotu ani przedmiotu - ta sama rzecz może być ciekawa dla jednej osoby a nudna dla innej - ale funkcją ich wzajemnej relacji, często również ich relacji do otoczenia społecznego lub nawet fizycznego.

Relacyjna (interakcyjna) teoria nudy dopiero czeka na swoją pełną formułację. Referat ma być wstępem do wpisania emocji nudy w teorię socjologiczną. Interpretacja zostanie oparta w głównej mierze na bazie interakcjonizmu i tradycji socjologii relacyjnej. Wykorzystane zostaną również dane zebrane w ramach jakościowego i ilościowego badania autora przeprowadzonego wśród studentów i wykładowców Uniwersytetu Warszawskiego.